

Odlišné stanovisko sudcu Sergeja Kohuta
k nálezu II. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky
vo veci sp. zn. II. ÚS 153/2015

Podstata argumentov sťažovateľov spočívala v tvrdení, že Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd“) nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkové otázky vo veci, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, svojvoľné a obsahuje svojvoľnú aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a neprimerane svojimi právnymi závermi zasiahol do ich základných práv a slobôd.

Podstatné dôvody nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sú zhrnuté v konštatovaní, že ústavne relevantné výhrady ústavného súdu sa týkajú nepresvedčivosti, jednostrannosti, nedostatočnej odôvodnenosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia, ktoré je nielen možné, ale aj žiaduce po vrátení veci na ďalšie konanie odstrániť.

S takýmto záverom a odôvodnením nesúhlasím, pretože považujem rozhodnutie súdu za tak spracované a odôvodnené, že dáva odpoveď na všetky nastolené otázky v súdnom konaní. Vychádzam pritom aj z ustálenej judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú na vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/05). Navyše, základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou, listinou a dohovorom neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Zásadným stanoviskom rozhodnutia súdu bolo konštatovanie, že správkyňa konkurznej podstaty neplnila svoje povinnosti rovnakého prístupu k uplatneným nárokom a právam veriteľov, čím porušovala svoje základné povinnosti. Rozdielny prístup správkyne konkurznej podstaty mal v konečnom dôsledku podstatný vplyv na postavenie účastníkov v konkurznom konaní a pri uplatňovaní ich nárokov.

Toto základné stanovisko súdu bolo odôvodnené, pričom súd sa zaoberal aj ostatnými podstatnými okolnosťami veci namietanými účastníkmi konania. Svedčí o tom napr. skutočnosť, že sa prejudiciálne zaoberal niektorými otázkami, čo v konečnom dôsledku nemôže byť dávane na jeho ťarchu, ako mu to vyčítali sťažovatelia, pretože takýto postup je úplne v súlade so zákonom. Takisto nemožno vyčítať súdu, že sa zaoberal napr. otázkou dodatočného osvedčovania podpisov na zmluve o pôžičkách vyhotovených v deň vypracovania reštrukturalizačného programu (KB Servis automobilov a Kúpele Brusno). Uvedené príklady len svedčia o tom, že súd sa zaoberal všetkými otázkami v procese preskúmavania postupu správkyne konkurznej podstaty a svoje stanovisko aj riadne odôvodnil.

Pri posudzovaní a preskúmvaní rozhodnutia súdu treba vychádzať z obsahu jeho rozhodnutia a nielen z formalistického posudzovania jeho jednotlivých úkonov, ktoré nedávajú obraz o závere súdneho rozhodnutia. Napadnuté súdne rozhodnutie, posudzujúc jeho obsah, dáva odpovede na všetky otázky, za týchto okolností nemohlo byť arbitrárne a jednostranné. Nakoniec aj podľa judikatúry ústavného súdu ak účastník konania nesúhlasí s právnym vyhodnotením skutkového stavu, neznamená to ešte porušenie jeho základných práv a slobôd, pretože ak sa súd zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prerokúvanú vec, nemôže ísť o porušenie základných práv účastníka konania (napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997). Navyše, ak by aj bolo pochybenie súdu, aj v takomto prípade sa zohľadňuje intenzita porušenia procesných pravidiel súdu, ktoré v danom prípade neboli a nemali intenzitu

vedúcu k možnému konštatovaniu porušenia základných procesných práv na úkor účastníkov konania, pretože obsah rozhodnutia a jeho základ bol v súlade so zákonom. Súčasťou pozitívneho záväzku štátu nie je povinnosť dosiahnuť v súdnom konaní výsledok, ktorý občan od štátu žiada (II. ÚS 8/96, I. ÚS 4/02).

V Košiciach 29. júla 2015